

O půlnoci měl Genor sen, že je už ráno a že vstoupil do své pracovny, kde trávil většinu svého času štouráním se mezi prsty nohou — na zádech — v nose. Vstoupil — a co spatřil? Seděla tam již na stěně narudlá sluneční zář, kalná, tichá, zlověstná... „Jdeš ven, kurvo!“ rozkřikl se na ni, polekán a rozkacen. Ona však nejen že neposlechla, ale smála se a prohlubovala se jaksi do psychického těla příšerněji. Jako šílený byl by ji mlátil Genor pěstí, ona však trvala na svém místě — a Genor, čelo oblité studeným potem, slyšel, jakoby ze všech koutů vycházející chechtot... Vstal — a přišel k rozumu! „Tak ty tak?“ zařval; „nu uvidíme hned, nezajde-li ti smích!“ Řka to, běžel k zácloně — než tu padl pohled jeho na klec, u okna visící. — A co spatřil? Mezi semenem a trusem na zádech žlutý ptáček a nožičkama ukazoval k nebi. „Krucí,“ pravil Genor „vždycky viděl jsem jej stát na tenkých nožičkách — a teď tu leží najednou jako panna a v drápech drží vzduch!... Co to as medle znamená?... Ach! ovšem! bolí jej konečně přece nohy, ký div, že si chce jednou odpočinout!“ Sotva to dořekl, ovanul jej z posledního slova smutek a děs, kterému nerozuměl — stále příšerněji stoupal z hlubin duše — tajemný vzdech zazněl nad hlavou jeho. Genor počal vzlykat dětským vzlykotem, nevěda

proč... Tu spatřil, že prsíčka kanárova se šku-
bou, jako by potutelné ptáče dech v sobě zadržo-
valo... Stále silněji se vlnila — div nepraskla —
až tu náhle se malý netvor zakuckal — rozchech-
tal — rozezpíval v nejvyšších tóninách krutě vý-
směšně, nevýslovně příšerně. Nohy Genorovy sta-
ly se necitelnými, vlasy se zježily — tu vystrčil
kanár nohu z klece — střelhitý pohyb — a již
zatkl drápy své do očí jeho, za očnici, a lví silou
přitáhl hlavu Genorovi až ke kleci. A pak opřela
se lebka jeho o zem, žluté tělíčko tím povyvstalo
— hrozný okamžik — pak — ďob ho! rozklovl
strašný zoban Genorovu lebku jako semenec a
ryl strašně v jeho mozku jako svině v hnoji. —
Genor se probudil, usedl a chrčel. Pak ohmatal
si lebku, na níž mezi zježenými zrzavými štětina-
mi slévaly se kapky potu v jednu kaluž; shledav,
že není rozklovnuta a vida, že v černém okně fos-
foreskují hvězdy, ulehl zas a usnul. A teď ne-
zdálo se mu už nic, a tak se stalo, že slunce osví-
tilo spící jeho tvář —
Přinutilo jej obrátit se. A v polosnu vystupo-
valy tyto myšlenky: „Co bude as dnes k obědu?
— Eh, stát to bude jako tak za hovno! Či snad
proboha budu muset žrát zas ty její stračky? Eh,
co na tom! Skočil jsem psu, čtrnáct dní chcíplé-
mu, s plotu na břicho, on se vyblil, já to ochutnal
— a bylo to na mou duši lepší než sračky, které
ona ukuchtilí... Tenkrát ještě chodila — kruci
prdel! docela jsem zapomněl, že už dva měsíce

chcípá, já sám vařím! Žil jsem jako pan Brouček
docela v minulosti — větším právem než on, pro-
tože „empirická skutečnost“ neexistuje a jen idea
a iluze jsou reální. — Kdy už jednou pojde?
Včera — mordie! sláva!

Vyskočil na podlahu, říčel a psí jeho tvář zá-
řila slastí. — Včera večer udělalo se jí tak, že
jsem si řekl: „Vydrží-li do rána, bude to zázrak!“
Jistě je už pošlá! sláva! Nemůže ani jinak být!
Co jsem se jí nadával arseniku, cyankali — pade-
sát velryb by zcepenělo — ale na ženskou kampak
s tou flintou! Ale jednou i hovno přestane kou-
řit!

A čile vyšel na chodbu, oděn jen špinavou koši-
lí. Byl to mladík duše nešlechtné, odpuzujícího
zevnějšku; tváří svou byl nápadně podoben psu
nebo kryse, nos jeho byl rakovinou zcela sežrán
a z věčně otevřené, bezzubé huby visel mu stále
až na bradu zelený jazyk, z něhož ustavičně hnis
kapal; zdroj jeho bylo však ložisko u kořene jazy-
ku, kulaté, ve velikosti pětikoruny, z hrubozrné
substance se skládající a vypocující ustavičně
žlutavě růžovou, průhlednou materii, podobnou
té, jež z uší některých lidí kape a na gelatinu
na dortech upomíná, stále v požehnané hojnosti;
z polovice vytékala hubou, z polovice kanula do
žaludku; kdyby byl Genor býval hospodárný, byl
by měl zavřenou hubu — a nebyl by musel ničeho
jíst, představuje takto jakési organické perpet-
uum mobile. Mozkovna jeho byla tak malinká, že

pojmout mohla sotva tři náprstky mozku. Ruce jeho sahaly až ke kotníkům. Pravé chodidlo bylo úzké a metr dlouhé, levé normálně dlouhé a půl metru široké. Břicho jeho, úžasně zašpičatělé, bylo tak ohromné, že Genor rovně stoje viděl jen nehty svého dlouhého chodidla. Jeho zadnice neskládala se ze dvou půlí, nýbrž tvořila jen jednu kouli, v jejímž středu černala se beze studu řít, k tomu ještě silně vyšpulená, jak by chtěla líbat. Pomalu pajdal po chodbě, kupředu nahrben, kozí oči vyvaluje; chvílemi mával skrčenýma rukama jako ptáče křídloma, když staří je krmí a říkal bl-bl-l jako čert na loutkovém divadle. Na zdech lpěl slabounký svit — velká hvězda. Strašidelný soumrak, tichý a tísnivý, byl nejen zde, ale i venku, vše chvělo se snově, paradoxně, tajemný tlak ležel na zemi, jako by na krajinu tlačilo s výše sta jiných, šťastnějších světů. — Stanul přede dveřmi ložnice milenky své Geny. — Dychtivě naslouchal. — Bylo ticho... „Oh, pošla, pošla!“ plesal tiše. „Konečně jsem zde pá-nem —“ Tu se hrozně, tajemně ulekl — Za dveřmi ozval se děsivý zvuk, jako když natahují se hodiny... Ztichl — zazněl znovu — neustále sílil, děsivě — „Co to je?“ zastenal. „Což nepošla ještě? Nebo je to někdo jiný? Ne, je to ona, chroptí... Ale proč se bojím?“ Konečně mechanicky stiskl kliku. — Strašlivý puch jej udeřil — a současně rudá sluneční zář,

kalná, tichá, sedící na stěně nad postelí. Rozhlédl se kol — nikoho zde nebylo — Tichounce přistoupil k posteli.

Podušky a polštáře byly strašně zaneřáděny, pokryty tlustou vrstvou lejna, potřísněny materií a jiným svinstvem tak, že nebylo kus látky vidět. Uprostřed toho neřádu ležela hlava, mohla-li být tak nazvána. Kde nebyla pokryta lejny, byla samý vřed. Dolní čelist uhnílá. Jen oči nasvědčovaly člověku. Byly v sloupu. Nic se nehýbalo, jen ze strašné tlamy vycházel stále děsivý, nelidský hrkot — tu slabší, tu silnější, křečovitý, jako zápasící. —

Blbě hleděl na ni Genor.... Tajemná hrůza z čehosi skrytého, teprve nastávajícího jím prochvívala. Pomalu a tiše lezla sluneční zář po zdi k lejnitě tváři. Hrkot stával se stále dunivějším, namáhavějším — a jakoby artikulovanějším — až konečně zazněla děsivá, dutá slova: „Oh, ta slast! ta slast! to světlo! neviděně přeslaské! Je možno, že stkví se ve světě štěstí takové? tak božská lehkost! Vše bříme zázrakem ze mne spadlo — óh! proč jsem se s ním tak dlouho nosila?“

„Aha! je v agonii, hehehe!“ dovtípil se Genor. „Teprve teď chcípe — sláva! A hledí už patrně do nebe — pane bože, popřej jí je, já jí je také popřeju, jen když bude pryč odtud.“

„Co se to se mnou jen stalo? Co jsem? Nevidím — a přece cítím kolem sebe nesmírnou zář — vidím již jinak, tajemně; neslyším — a nesmírné

symfonie hřmí v mé duši, staly se jí zcela; nehmatám — a přece celá má bytost chutná sladkost — celá stala se jazykem! nemám myšlenek, změnila jsem se celá ve slast, v čirou slast bez příměsku! O kéž je mně věčně tak!”

„Tedy se ti ulevilo, milá Geno? No to je dobře, to je dobře. Věděl jsem to, vypadáš také mnohem už lépe, docela zdravá, svěží jako zrána se rozvíjející poupě růže! Jen je třeba, abys ještě víc jedla, přinesu ti jíst, vid’?”

„Světlo — sladké světlo — lehké světlo všude — všude!... Avšak ne — přece jen ne — tam — tam dole jak bych viděla tmavou skvrnu. Či to není skvrna? Je to jen tlak na mou nekonečnou létající slast? Ano — ano — cítím, že mne to k sobě táhne, táhne níže — lehce — ale hroživě — poutá mne to k sobě — nechce mne pustit — a je to něco nečistého, hnusného.”

„To jinak nejde, milá Geno, najednou nemůžeš být docela zdravá... Ale do večera budeš jako rybička — jen se hodně musíš najíst. Přinesu ti teplé mlíčko, udělám ti narychlo nudle, hodně je omastím, abys měla pěkné lejno!”

„Sladké světlo — chci umřít v tobě. — Však — co zatáhlo mne to nešetrně k sobě, dolů — Hu — ta hnusná skvrna se zvětšila — chci odletět od ní — výš — výš — mám strach — a mé světlo stává se tak kalným...”

Slova přestala a přešla v hrkot, stále více slábnoucí... Genora zachvacovala zas hrůza — Chra-

pot konečně ustal... Hrůza stoupala — cosi černého jako by vanulo nad ním, vše kol jak by se stěsnalo, ztichlo — pavučinami se potáhlo — Zář sluneční nad samým ložem povystoupila — a strašně uleknutému Genorovi se zdálo, jako by byla promluvila.

„Až sestoupí až na tu hlavu, nastane něco hrozného, nastane exploze,” řekl si — „a každý okamžik může na ni přeskočit... A náhle s křikem dal se na útěk a neztichl, dokud nestál v zahradě dům obklopující.”

Chvilí hrčel, pak podíval se na okno ložnice. Nespatřil tam nic podezřelého; zahrada zvučela zpěvem ptactva a bzukotem much. Slunce zežloutlo a zjasnělo a Genor si oddychl: „Zdá se mně,” pravil a zasmál se vesele, „že jsem blázen. Dodělává, to je všechno. A snad právě dodělala... Neletí-li pak mezi větvemi její dušička? — Ne — nu je to přirozeno: její duše byla z hovna a zaryje se do země. Ach, konečně jsem se dočkal, — nejkrásnější den mého života svítí dnes!”

A radostí vyje dal se v pochod, pokud jeho podivná chodidla dovolovala. Svěží větřík nadzvedal jeho špinavou košili a ukazoval smějícímu se ptactvu vyšpulenou Genorovu říť. Skoro kilometr urazil než se octl na konci zahrady... Bujné lučiny, pokryté potůčky a jezírky zastkvěly se před ním... Hemžily se přímo zvířít: stády koz, ovcí, králíky, zajáci, slepicemi, kachnami atd.; za ním zvedaly se pahorky, na je-

jich temenu však stýkala se obloha se zemí. Tam zaměřil Genor kroky své právě proti slunci. Lučiny byly přes kilometr široké; čím dále Genor šel, tím méně bujná byla tráva; tím větší teplo, tím nápadněji zvětšovalo se slunce. Konečně stala se půda skalnatou a vystupovala do výše... Přes značné vedro stoupal jinoch výše a výše proti slunci.

Konečně octl se na místě, kde dotýkala se obloha temene. Byla z kamene poloprůhledného, tvrdého jako dýmánek. Slunce, měsíc, hvězdy byly otvory v ní; z toho, že byly světlé, bylo možno soudit, že krajiny za nimi byly rovněž více méně světlé... Podali bychom zde mnohé zajímavé poučení o astronomii, meteorologii atd. této končiny, kdyby nás kdy bylo zajímalo popisovat oděv člověka, neboť viditelný svět jest jen hadrem ducha, psyché je vlastní přírodou, kde kdo za něco stál, byl pouze psychologem, přírodověda je enfemismus povrchního človíčka.

O málo rychleji než hlemýžď stoupala obloha vzhůru. „Ty svině!“ zařičel Genor a kopal do ní a řehlal a skákal: „Já jsem kůň, já jsem kůň!“ Nesčíslněkrát pokoušel se rozkopat ji — a vždy zlomila se motyka hned po prvních úderech! Nebylo východu z toho kulatého, hodinu v průměru majícího vězení, na němž spočinul tlak mnohých tajemných světů a jímž vanul stále smrad lejn — — byl uvězněn.

Helena Marná

Helena Marná byla novátoč. Její milence však byl Grabner, právě den před svatbou při svém charakteristickém povolení přivedl si otrava krve a před obědovou péčí — umřel.

Trvalo dlouho a jiný muž požádal otcu o ruku krásné dívky a ona po chvílovém váhání — svolila. Byl ustanoven den svatby a skončeny již všechny přípravy. Rozhodnuto, že manželé odjedou ihned na cestu.

Na před svatbou Helena věděla rozrušena k poplaskání divokou spánku. Tradně myšlenky vřely jí hlavou, zatím co sen se snažil na její věky.

Náhle zdvihla se Helena potichu z lože a stejně jako oblékla se v připravené cestovní oděv. Otec se vedlejším pokojí klidně chrápal... Vylovila z jeho kabátu na stěně visícího domovní klíč a jako kočka odplížila se pootevřenými dveřmi do vedlejších pokojů z kuchyně. U dveří měla štěstí: hospodyně se rovněž neprobudila. Pěkně otočila Helena klíč — a vykouzila na chůbku. Po špičkách a spěšně stáhla se schodů, otevřela domovní dveře — a octla se na ulici —

Šemřela k nádraží... Bylo jí tak hromě divně v duši. Byla půlnoc. Ulice byly püsté a nikde